

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **Crowdberry CZ B s. r. o.**
sídlem Jindřišská 939/20, Praha 1
zastoupená JUDr. Emilem Fleglem, advokátem Advokátní kanceláře Emil Flegel s. r. o.
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2025, č. j. MZP/2025/230/642

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9. 4. 2025, č. j. MZP/2025/230/642, a rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 24. 1. 2025, č. j. KULK 4238/2025, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 269 Kč, k rukám JUDr. Emila Flegela, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 24. 1. 2025, č. j. KULK 4238/2025.
2. Tímto rozhodnutím rozhodl krajský úřad ve zkráceném přezkumném řízení podle § 97 odst. 3, § 94 odst. 5 a § 98 zákona č. 500/2004, správní řád, tak, že zrušil pravomocné rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 7. 6. 2024, č. j. CJ MML 228162/24 SZ CJ MML 114986/24/4, a dle § 99 odst. 3 správního řádu určil, že účinky jeho rozhodnutí nastávají ode dne právní moci.
3. Zrušeným pravomocným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí III“) Magistrát města Liberec na základě § 10 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), v rámci povoleného dočasného odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) pro záměr žalobkyně Agrotechnology park na pozemcích p. č. XA, XB a XC v k. ú. X u Liberce změnil svá předchozí rozhodnutí ze dne 11. 11. 2021 a 24. 1. 2023 co do uvedení žadatele, pro kterého se souhlas vydává, a podmínek dočasného odnětí zemědělské půdy ze ZPF tak, že po ukončení účelu dočasného odnětí bude provedena následná rekultivace pozemku dle odsouhlaseného plánu rekultivace zpracovaného Ing. arch. Ondřejem Novosadem ze dne 20. 5. 2024. Podstatou věcné změny v rozhodnutí III ze dne 7. 6. 2024 bylo tedy schválení nového plánu rekultivace pro daný záměr.

II. Žaloba

4. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že došlo k porušení zásady dvojinstančnosti přezkumného řízení. Žalovaný shledal, že rozhodnutí krajského úřadu neobsahovalo tzv. test dobré víry dle § 94 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí ale nezrušil a absenující úvahu v plném rozsahu doplnil. Takový postup je nepřipustný. Ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu definuje základní hmotné právní předpoklady přípustnosti přezkumného řízení a uplatní se i pro zkrácené přezkumné řízení. Nová argumentace žalovaného byla překvapivá, do přezkumného řízení žalovaný v odvolacím řízení vnesl nová tvrzení a argumentaci, na kterou žalobkyně nemohla procesně reagovat. Test dobré víry dle § 94 odst. 4 správního řádu má být zásadně proveden v prvním stupni přezkumného řízení, neboť jde o esenciální otázku tohoto dozorčího prostředku. Žalobkyni byla způsobena újma z důvodu nemožnosti podat proti rozhodnutí odvolání a s novými závěry žalovaného polemizovat. Porušení principu dvojinstančnosti přezkumného řízení spočívá v tom, že žalovaný doplnil další důvod pro zrušení rozhodnutí III nad rámec důvodů uvedených v rozhodnutí krajského úřadu. Tímto důvodem byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí III, jež měla spočívat v tom, že nebyla vyřešena otázka změny formou závazného stanoviska či formou rozhodnutí. Otázka právní formy posouzení věci Magistrátem města Liberec nebyla vůbec předmětem rozhodnutí krajského úřadu, ani proti tomuto dalšímu důvodu zrušení rozhodnutí se

žalobkyně nemohla bránit, rozšíření důvodu pro zrušení rozhodnutí ve fázi odvolacího řízení je překvapivé.

5. Žalobkyně dále namítala, že provedení přezkumného řízení bylo nepřípustné s ohledem na povahu zjištěné vady. Změna koncepce rekultivace není podle žalobkyně *apriori* nezákonným řešením, ale rozhodováním o odnětí zemědělské půdy s uplatněním tzv. správního uvážení. Věcné řešení v rozhodnutí III (resp. obsah nového plánu rekultivace) bylo výsledkem správního uvážení. Bylo-li věcné řešení shledáno vadným, nanejvýše plně neodpovídalo okolnostem případu a nebylo tím nejlepším řešením z hlediska ochrany ZPF, nejedná se o nezákonnost takového řešení. Ke schválení nového rekultivačního plánu měl orgán ochrany ZPF oporu v § 9 odst. 8 a § 10 odst. 1 zákona o ochraně ZPF. I kdyby snad řešení přijaté v rozhodnutí III shledal krajský úřad vadným, šlo pouze o tzv. věcnou nesprávnost. Správní řád přitom rozlišuje kategorii nezákonnosti a nesprávnosti na řadě míst. Též z judikatury i nauky správního práva plyne, že tzv. věcná nesprávnost je obecně podstatně méně závažná vada než nezákonnost a nelze ji odstranit v přezkumném řízení, jak plyne z § 94 odst. 1 věty první správního řádu. Plyne to i z konstantní judikatury, žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52. Nebylo tedy možné přezkumné řízení pro rozpor s § 94 odst. 1 správního řádu zahájit a přezkumné řízení provést.
6. Podstatou další žalobní námitky je nesouhlas s provedeným testem dobré víry dle § 94 odst. 4 správního řádu. Žalovaný nepřípustně ztotožnil dobrou víru s uváděnou nekázní žalobkyně v průběhu realizace záměru. Podstatou ochrany je pouze otázka dobré víry žalobkyně vzešlá z obsahu rozhodnutí III. Hodnocení, zda byl postup žalobkyně v souladu či v rozporu s předešlými schválenými souhlasy s dočasným odnětím zemědělské půdy ze ZPF, je irelevantní. Žalovaný nemůže klást žalobkyni k tíži případná jednání, která předcházela posouzení obsaženém v rozhodnutí III, pokud naopak bylo zjevným smyslem rozhodnutí III posoudit jiné nové věcné řešení. Žalobkyně měla zájem na správném a zákonném řešení zásahu do ZPF a k vydání rozhodnutí III podnikla nezbytné zákonem požadované procesní kroky. Magistrátu města Liberce předložila potřebné podklady a náležitosti vyžadované právními předpisy pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně se dovolávala závěrů rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141, a namítala, že ve správním řízení, které předcházelo rozhodnutí III, nebyly zjištěny žádné indicie, které by svědčily o absenci dobré víry žalobkyně. Vágní důvody pro zrušení pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení vyloučil i Ústavní soud, žalobkyně citovala nálezný sp. zn. I. ÚS 17/16. Poukázala i na závěry rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2022, č. j. 1 As 334/2021-26, ze kterého plyne preference ochrany dobré víry.
7. Úvaha žalovaného je nezákonná i proto, že nemá oporu v provedeném dokazování. Žalovaný nekonkretizoval, ze kterých konkrétních skutečností vyšel, pouze přejímá nespecifikovaná neověřená fakta, převzatá z podnětu třetí osoby. Pokud měly být tyto zásadní otázky postaveny najisto, měly být prověřeny v přezkumném řízení v prvním stupni, popřípadě na základně aktuálního místního šetření v terénu, za přítomnosti žalobkyně. Žalovaný věc posoudil pouze „od stolu“, bez ověření faktů, ještě v přezkumném řízení ve druhém stupni. Úvaha žalovaného je dílem nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost.
8. Žalovaný nepřípustně zaměňuje ochranu dobré víry v kontextu § 94 odst. 4 správního řádu a dle § 99 správního řádu. Toto plyne z nepochopení obou zmíněných ustanovení, která

mají odlišný účel a uplatňují se v rozdílné fázi přezkumného řízení a cílí k rozdílným procesním důsledkům.

9. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že uplatnění zásady dvojinstančnosti neznamená absolutní určení pořadí posuzování tvrzení účastníků správního řízení. Tedy že by se žalovaný jako odvolací orgán mohl vyjadřovat teprve tehdy, zaujal-li k nim stanovisko správní orgán I. stupně. Vzhledem k tomu, že žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím rozhodnutí III (*pozn. soudu* správně rozhodnutí krajského úřadu o zrušení pravomocného rozhodnutí III), jeho rozhodnutí není překvapivé. Doplněním části odůvodnění žalovaný vypořádal námitku vznesenou v odvolání proti rozhodnutí III (*pozn. soudu* opět správně rozhodnutí krajského úřadu o zrušení pravomocného rozhodnutí III).
11. K dalšímu žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že správní úvaha Magistrátu města Liberec nebyla provedena v mezích zákona, naopak z mezí zákona vybočila nikoli nevýznamně, proto ji nelze označit za pouhou věcnou nesprávnost. Při aplikaci správního uvážení došlo k porušení zákona. Magistrát města Liberec se dopustil zásadních procesních pochybení a svým rozhodnutím se pokusil zhojit protiprávní stav tím, že chybně hodnotil povahu činnosti, o jejíž provedení bylo žádáno.
12. K otázce ochrany dobré víry žalovaný konstatoval, že optikou tvrzení žalobkyně by bylo nutné dojít k závěru, že tvrzená dobrá víra nabytá rozhodnutím III se vztahuje na předchozí protiprávní jednání žalobkyně. Předmětné jednání bylo totiž téměř dokončeno (žalobkyně započala s rekultivací) a rozhodnutím III došlo k určitému pokusu o zhojení nastalé protiprávní situace. Žalobkyni tedy dobrá víra vzniknout nemohla. Žalobkyni nevznikla žádná újma, neboť je možné pokračovat v příslušném správním řízení a dojít k řešení právně souladnému, aniž by došlo k odstranění protiprávního stavu, například k trvalému odnětí předmětných pozemků.

IV. Replika žalobkyně

13. Žalobkyně setrvala na tvrzení, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti. Zdůraznila význam tzv. testu dobré víry podle § 94 odst. 4 správního řádu. Absence tohoto testu je podstatnou vadou, která měla vést ke zrušení rozhodnutí. Argumentovala judikaturou NSS (např. rozsudek č. j. 6 Ads 134/2012-47 a č. j. 4 Afs 34/2003-7), která potvrzuje nutnost zachování dvoustupňovosti a informování účastníka o změně právního posouzení. Doplnit či opravit lze pouze dílčí a nevýznamné vady prvostupňového rozhodnutí, absence tzv. testu dobré víry takovou vadou nebyla. Zda bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno nebo změněno, nic nevypovídá o přípustnosti doplnění některých úvah odvolacím orgánem. Naopak doplnění odůvodnění bude přípustné u celkové změny prvostupňového rozhodnutí, nikoli u jeho potvrzení. V daném případě rozhodnutí žalovaného sice obsahuje potvrzující výrok, avšak *de facto* bylo prvostupňové rozhodnutí přepsáno v podstatných rysech.
14. A žalobkyně zopakovala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil povahu vad rozhodnutí III. Šlo o věcnou nesprávnost, nikoli nezákonnost, což přezkumné řízení neodůvodňuje. Schválení

rekultivačního plánu bylo zjevně předmětem správního uvážení a byl-li schválen rekultivační plán, který je dle názoru správních orgánů obsahově nevyhovující okolnostem případu, nejde o vadu zákonnosti, ale o prosté věcně nesprávné, z pohledu veřejného zájmu nikoli optimální řešení záměru. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS č. j. 6 As 36/2009-16, podle jehož závěrů přezkumné řízení slouží pouze k nápravě nezákonnosti, nikoli věcné nesprávnosti.

15. Pokud jde o ochranu dobré víry, odmítla žalobkyně interpretaci žalovaného, že její dobrá víra by se vztahovala na předchozí protiprávní jednání. Trvala na tom, že dobrou víru odvozuje z rozhodnutí III, které jí založilo právo provést rekultivaci podle schváleného plánu. Není rozhodující, zda toto rozhodnutí reagovalo na vzniklý protiprávní stav či nikoli. Podle § 94 odst. 4 správního řádu měla ochrana dobré víry dostat přednost před zrušením rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě, je věcně projednatelná. Krajský soud tedy přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s., a to v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

a) skutkové okolnosti případu

17. Podstatné skutkové okolnosti případu nejsou sporné. Dne 20. 10. 2021 byla podána tehdejším žadatelem Spio Property, s.r.o. žádost o dočasné odnětí půdy ze ZPF za účelem deponie zemin v rámci realizace záměru Agrotechnology park na pozemcích p. č. XA, XB a XC, o výměře 8.226 m², na dobu 5-ti let. Souhlas s dočasným odnětím měl být podle obsahu žádosti podkladem pro územní rozhodnutí pro výstavbu Agrotechnology park. K žádosti byl doložen plán rekultivace z roku 2021. Cílem bylo uvést pozemky do původního stavu, tj. do trvalých travních porostů s tím, že technická rekultivace bude spočívat v odstranění a odvezení veškerých dočasně uložených zemin a materiálů a že na rozkypřenou pláň bude zpět rozprostřena skrytá ornice ve vrstvě 17 cm a následně bude provedena jednoletá biologická rekultivace. Magistrát města Liberec rozhodnutím ze dne 11. 11. 2021, č. j. MML 235918/21 (dále jen „rozhodnutí I“), udělil souhlas k dočasnému odnětí půdy ze ZPF v rozsahu žádosti na dobu do 1. 10. 2026. Rozhodnutí bylo vydáno dle § 149 správního řádu s poučením, že se proti tomuto závaznému stanovisku nelze odvolat.
18. Dne 9. 1. 2023 byla podána dalším žadatelem PROINCO s.r.o. žádost o další dočasné odnětí 1.223 m² půdy ze ZPF na pozemcích p. č. XB, XC na dobu od 25. 11. 2022 do 1. 10. 2026 (včetně dokončení rekultivace). Dle doložených podkladů byla provedena skrytka ornice a plocha je využívána jako dočasná deponie výkopových zemin a ornice, nad rámec původního odnětí bylo skryto 208 m³ ornice, která je na pozemku p. č. XB. Dle nového plánu rekultivace z ledna 2023 měla technická část rekultivace spočívat v odstranění a odvezení veškerých dočasně uložených zemin a materiálů a v biologické části rekultivace bylo uvedeno, že pozemek bude předán zpět k zemědělskému užívání jako trvalý travní porost. Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2023, č. j. MML 024258/2 (dále jen „rozhodnutí II“), Magistrát města Liberec udělil souhlas k dočasnému odnětí půdy ze ZPF na pozemcích p. č. XB a XC o celkové výměře 1.223 m², na dobu do 1. 10. 2026. Rozhodnutí opět odkazovalo na § 149 správního řádu s poučením, že proti tomuto závaznému stanovisku se nelze odvolat.

19. Dne 17. 4. 2024 byla Magistrátu města Liberec doručena žádost zástupce žalobkyně AZ Demolice s.r.o. o změnu rozhodnutí I a II. V žádosti byla nově navržena rekultivace spočívající v ponechání zemin a remodelaci terénu. Byl předložen nový plán rekultivace, ve kterém se navrhuje remodelace veškeré deponie, její následné překrytí vrstvou deponované ornice v mocnosti 100–150 mm a následné osetí osivem. V jižní části deponie bylo navrhováno umístění kokosové rohože a výsadba 15 ks stromů. Rekultivace území měla být provedena z větší části pomocí principů řízené nebo tzv. kontrolované sukcese. Dále byl navrhován intenzivní management po dobu 5 let, spočívající v monitoringu území a jeho případné úpravě tak, aby zde vznikl hodnotný biotop. K této žádosti vydal Magistrát města Liberec rozhodnutí ze dne 6. 7. 2024, č. j. MML 228162/24 (rozhodnutí III), jímž podle § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF změnil rozhodnutí I a II tak, že souhlas se uděluje žalobkyni, a jako podmínku 3. rozhodnutí stanovil, že rekultivace bude provedena dle nového plánu rekultivace, zpracovaného In. Arch. Ondřejem Novosadem. Rekultivační plán se týkal celkového záboru 0,8226 ha. Rozhodnutí obsahovalo poučení o možnosti odvolat se ve lhůtě 15 dnů.
20. Krajský úřad následně dne 5. 12. 2024 obdržel od zpracovatele posledního plánu rekultivace podnět k přezkumu rozhodnutí III s upozorněním, že rekultivace pozemků byla provedena odlišně od schváleného plánu. K podnětu byla doložena kopie zápisu ze stavebního deníku ze dne 13. 8. 2024, plán rekultivace, připomínky k jeho plnění a fotodokumentace.
21. Krajský úřad dospěl k závěru, že rozhodnutí III bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a přistoupil k vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 24. 1. 2025 zrušil pravomocné rozhodnutí III a věc vrátil k novému projednání. Právní účinky napadeného rozhodnutí určil ke dni jeho právní moci. Konstatoval, že Magistrátem města Liberec nebyl zjištěn skutečný stav věci a nebyl zdůvodněn veřejný zájem na ochraně ZPF. Orgán ochrany ZPF připustil jinou formou uložení hmot na zemědělské v půdě, neboť připustil, že uložené hmoty, které měly být v rámci dočasného odnětí s rekultivací odklizeny, budou na pozemních ponechány trvale pod pojmem remodelace terénu. Nebylo zdůvodněno, proč nedošlo k odstranění dočasně skladovaných hmot z lokality. Rozhodnutí nebylo přezkoumatelné, nebyl specifikovaný výrok, nebyla uvedena lhůta ke splnění povinnosti, ani důvody výroku rozhodnutí. Ač byla změněna rozhodnutí o dočasném odnětí půdy z roku 2021 a 2023, nově zpracovaný plán rekultivace z roku 2024 zahrnuje rekultivaci v rozsahu 0,8226 ha, tedy neobsahuje souhrnnou plochu, která vychází z rozhodnutí z roku 2021 a roku 2023, i proto je rozhodnutí nezákonné.
22. Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 4. 2025 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že Magistrát města Liberec rozhodnutím I a II schválil plán rekultivace, který počítal s ukončením nezemědělského využití plochy, tj. deponie výkopových zemin, rozproštěním deponované sejmuté ornice a následnou rekultivací plochy do původního stavu (na plochy trvalého travního porostu). Ovšem rozhodnutím III povolil ponechání výkopových zemin na předmětných pozemcích, což nesvědčí o dočasném odnětí zemědělské půdy, ale o trvalém odnětí zemědělské půdy, jelikož dočasná činnost, pro kterou bylo odnětí povoleno, nebyla ukončena. Magistrát tak rozhodnutím III *de facto* udělil souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze ZPF. Ale podmínky změny dočasného odnětí na trvalé odnětí půdy ze ZPF, včetně změny platby odvodů, nebyly splněny, proto bylo rozhodnutí nezákonné. Podle žalovaného nebylo možné odhlédnout od skutečnosti, že navážené zeminy obsahovaly odpady a kvalita půdy

nebyla kontrolována. Ani rekultivaci, jak je schválena rozhodnutím III, není možné dokončit. Magistrát města Liberec totiž předchozími rozhodnutími I a II udělil souhlas s odnětím zemědělské půdy, která byla již fakticky odejmuta, ornice sejmuta a deponována v místě záboru. Ze žádosti ale nelze ověřit, že ornice byla skutečně sejmuta, zda a kde byla deponována. I pokud by sejmutá řádně byla, její deponie je nyní v terénu nerozpoznatelná. O faktické nemožnosti zpětného rozproštění sejmuté ornice svědčí i záznam ve stavebním deníku doloženém v podnětu z roku 2024, ve kterém se uvádí, že bylo rozhodnuto, že na místo deponie zeminy nebude dovezena ornice.

23. Další vadou rozhodnutí III je absence odůvodnění toho, že žádosti o změnu rozhodnutí I a II nebylo žádáno o změnu v celé ploše záměru. Přitom celková plocha záboru dle podaných žádostí činí 9.449 m², nicméně plán rekultivace III počítá s plochou 8.226 m².
24. Další vadou, kterou krajský úřad nezmínil, je nepřezkoumatelnost rozhodnutí III, neboť není jasné, zda měla být změna učiněna formou závazného stanoviska či formou rozhodnutí. V žádosti o dočasné odnětí půdy ze ZPF bylo uvedeno navazující řízení, měl být vydán územní souhlas. V druhé žádosti vydání navazujícího rozhodnutí zmíněnou nebylo, obdobně však bylo dle návětí a poučení vydáno závazné stanovisko. Žádost o změnu souhlasů takové informace neobsahovala a rozhodnutí III bylo vydáno ve formě rozhodnutí. Pokud ale k první a druhé žádosti měla být vydána rozhodnutí dle § 21 zákona o ochraně ZPF, potom se vydaná závazná stanoviska nikdy nestala vykonatelnými a nebylo na místě vydávat rozhodnutí III.
25. K odvolacím námitkám žalovaný doplnil, že krajský úřad se měl věnovat otázce ochrany dobré víry a odůvodnění rozhodnutí doplnil. Upozornil na judikaturu, dle které se účastník nemůže v přezkumném řízení dovolávat dobré víry, pokud realizoval záměr bez příslušného povolení, případně výrazně odlišným způsobem. Žalobkyně několikrát postupovala při své činnosti bez příslušných povolení, tj. v rozporu se zákonem. V souladu s dříve schválenými plány rekultivace měla být zemina odvezena, žalobkyně ale přistoupila k řešení, kdy začala modelovat terén a požádala o změnu rekultivace tak, že zemina odvezena nebude a terén bude modelován. Magistrát města Liberec rozhodnutím III stanovil povinnost provést rekultivaci dle schváleného plánu. Ale podle podnětu zpracovatele plánu rekultivace III a zřejmě i dle sdělení Magistrátu města Liberec k ukončení rekultivace však rekultivace není prováděna v souladu se schváleným plánem rekultivace III, modelován terén není dle plánu, není rozprostřena ornice, což je i samostatnou podmínkou rozhodnutí III, a výsadby nejsou provedeny v souladu se schválenými postupy. Provedení rekultivace v souladu se schváleným plánem možné ani není, protože sejmutá ornice nebyla deponována v souladu se zákonem a udělenými souhlasy. Dané jednání je možné posoudit jako činnost směřující k trvalému odnětí zemědělské půdy. Újma, která bude způsobena žalobkyni tím, že provedená (nyní) nedovolená modelace terénu, není ve zjevném nepoměru k zákonnosti nebo veřejnému zájmu, a není tak důvod k zastavení řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu. Nabytá práva byla šetřena tím, že krajský úřad určil účinky napadeného rozhodnutí ke dni nabytí jeho právní moci.

b) právní posouzení

26. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí krajského úřadu vydané ve zkráceném přezkumném řízení, ve spojení s potvrzujícím rozhodnutím žalovaného. Krajský úřad zrušil

rozhodnutí Magistrátu města Liberec jako orgánu ochrany ZPF, jímž byly podle § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF částečně změněny předchozí souhlasy s dočasným odnětím půdy ze ZPF.

27. Přezkumné řízení je upraveno v § 94 a násl. správního řádu. Podle § 94 odst. 1 věta první správního řádu, v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy; účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení, nicméně tento podnět není návrhem na zahájení řízení. Pokud správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost podateli s uvedením důvodů do 30 dnů.
28. Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení v souladu s § 94 odst. 4 správního řádu zastaví.
29. Dle § 94 odst. 5 správního řádu je správní orgán při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3), nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).
30. Zkrácené přezkumné řízení je upraveno v § 98 správního řádu. Dle tohoto ustanovení může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků. V takovém případě se dokazování neprovádí a prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.
31. K předpokladům, za kterých je možné konat zkrácené přezkumné řízení, se NSS vyslovil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013-45, č. 3166/2015 Sb. NSS. Konstatoval, že i ve zkráceném přezkumném řízení se uplatní lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu 96 odst. 1 správního řádu. Ovšem vyslovil i obecnější závěry o povaze zkráceného přezkumného řízení, které se promítají do další rozhodovací praxe NSS i krajských soudů. Z judikatury správních soudů vyplývá, že mezi ostatní podmínky pro přezkumné řízení, které musí být splněny i při vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, nepochybně patří ochrana práv nabytých v dobré víře ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu (viz např. již jednou zmíněný rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 57/2016-56; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2025, č. j. 30 A 2/2024-87).
32. V posuzovaném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí sám připustil pochybení krajského úřadu a uvedl, že se krajský úřad měl zabývat otázkou práv žalobkyně nabytých v dobré víře a porovnáním újmy, kterou by utrpěla zrušením rozhodnutí III v porovnání s újmou, která by vznikla jiným účastníkům nebo veřejnému zájmu, tj. otázkou proporcionality zrušení rozhodnutí. A k provedení tzv. testu dobré víry přistoupil sám v napadeném rozhodnutí. Tedy i žalovaný respektoval, že určení účinků rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení ve smyslu § 99 správního řádu provedení tzv. testu dobré víry nepředstavuje.

33. Zásadně platí, že rozhodnutí prvostupňové a rozhodnutí vydané v odvolacím řízení tvoří jeden celek (srov. např. již usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS; rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Odvolací správní orgán může napravit deficity přezkoumávaného rozhodnutí formou jeho změny nebo částečné změny, případně změny jeho odůvodnění dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Přitom nesmí být dotčena zásada dvoustupňovosti (dvojinstančnosti), jejímž primárním účelem je zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku. Tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98). Neshledá-li odvolací orgán důvod pro postup podle odst. 1 až 4, v souladu s § 90 odst. 5 věta první správního řádu odvolání zamítne a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdí. I v případě takového postupu se obvykle akceptují dílčí korekce úvah správního orgánu I. stupně ze strany odvolacího orgánu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/2008-48).
34. Postup dle citovaných ustanovení však nemá sloužit k odstranění takových nedostatků odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, k němuž by bylo třeba odvolacím správním orgánem doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise. Neměla by takto být napravována pochybení správního orgánu I. stupně v situaci, kdy by výrok či odůvodnění neměly oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve správním spise (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009-102). Podle judikatury správních soudů naopak není zásada dvojinstančnosti správního řízení, porušena tam, kde nejsou nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně natolik rozsáhlé, že by odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit zákonnost jeho rozhodnutí nebo správnost rozhodnutí. Platí, že odvolací správní orgán může po zhodnocení rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplnit a zpřesnit úvahy správního orgánu I. stupně v situace, kdy byl jejich základ již v prvostupňovém rozhodnutí obsažen (srov. rozsudek NSS ze dne ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48; či žalobkyní příhodně odkazovaný rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
35. Soud se ztotožnil s názorem žalobkyně, že to byl poprvé až žalovaný jako odvolací orgán, který přistoupil k posouzení otázky ochrany dobré víry žalobkyně ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu jako základní podmínky pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalobkyně tak v průběhu přezkumného řízení vůbec nemohla namítat, že jí z přezkoumávaného rozhodnutí III vznikla v dobré víře práva (právo na dočasné odnětí půdy ze ZPF, včetně rekultivace, do 1. 10. 2026, a to za podmínky dodržení nového rekultivačního plánu zpracovaného Ing. arch. Ondřejem Novosadem), a že újma která by jí zrušením rozhodnutí III vznikla, je ve zjevném nepoměru k újmě, které by vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu (v daném případě veřejnému zájmu na ochraně ZPF). V tomto směru je rozhodnutí žalovaného překvapivé a jeho vydáním byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, neboť žalovaný nemohl vůbec prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu přezkoumat co do naplnění zmíněné základní podmínky pro přezkumné řízení ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. V tomto rozsahu bylo totiž rozhodnutí krajského úřadu ve své podstatě nepřezkoumatelné.
36. Již v souvislosti s provedením tzv. testu dobré víry ze strany žalovaného je třeba reagovat na žalobní námitku, že skutečnosti uváděné v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování.

37. Zásadně platí, že správní orgán nemůže rozhodnout ve zkráceném přezkumném řízení o zrušení správního rozhodnutí, pokud tak učiní na základě skutkových zjištění z důkazů, s nimiž se účastník nemohl seznámit; v takovém případě koná „standartní“ přezkumné řízení, v němž může účastník řízení uplatnit svá procesní práva (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2024, č. j. 3 As 183/2023-29). Zkrácené přezkumné řízení nelze zahájit tehdy, nebude-li porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu vedeného ve věci přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 57/2016-56). Již v rozsudku ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 31/2011-72, NSS konstatoval, že ve zkráceném přezkumném řízení zásadně nelze doplňovat správní spis; správní orgán je sice oprávněn požadovat upřesnění podnětu k provedení zkráceného přezkumného řízení, takový postup však nesmí být skrytým vysvětlením účastníka, potažmo správních orgánů, či dotčených správních orgánů ani dokazováním.
38. Skutečnosti, které žalovaný hodnotil v rámci tzv. testu dobré víry, nemají podklad ve správním spisu vedeném ve věci přezkoumávaného rozhodnutí III. Žalovaný vycházel ze skutečností týkajících se předchozího provádění rekultivace ze strany žalobkyně, především ale konstatoval, že žalobkyně rekultivaci neprovádí v souladu s posledně schváleným plánem rekultivace. Pro učiněné skutkové závěry (terén není modelován podle plánu rekultivace, není rozprostřená ornice, jinak provedené výsadby, deponování ornice v rozporu s dříve udělenými souhlasy) však spisová dokumentace neposkytuje oporu. Jediným podkladem, ze kterého krajský úřad mohl pro účely zkráceného přezkumného řízení vycházet (kromě spisového materiálu vedeného ve věci rozhodnutí III), a posléze tedy i žalovaný v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí, byl podnět Ing. arch. Ondřeje Novosada k provedení přezkumného řízení. Žalobkyni je ovšem třeba přisvědčit, že tento podnět nebyl krajským úřadem ověřen, ostatně ani nemohl být, pokud bylo vydání rozhodnutí dle § 98 správního řádu prvním úkonem. Žalovaný ale nadto vycházel i z dalších podkladů, které byly k podnětu připojeny, aniž by jimi bylo provedeno dokazování a žalobkyně s nimi byla seznámena. Šlo o kopii stavebního deníku (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), nepochybně také podrobné připomínky autora rekultivačního plánu, kde byly odchylky od rekultivačního plánu podrobněji popisovány, včetně připojené fotodokumentace, a sdělení Magistrátu města Liberec k dokončení rekultivace (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Jde o podstatnou vadu, která představuje zkrácení procesních práv žalobkyně a překročení právního rámce zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu, v němž se zásadně dokazování neprovádí.
39. V dané situaci je předčasné, aby skutečnosti, které žalovaný posuzoval v rámci svých úvah o naplnění podmínek ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, soud sám věcně hodnotil a učinil závěr o tom, zda lze ze strany žalobkyně hovořit o nabytí práv v dobré víře a zda je zrušení rozhodnutí III přiměřené. Pouze v obecné rovině soud pro další postup správních orgánů uvádí, že *„[p]losouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, pak záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36; ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 57/2016-56). Z označené judikatury pak vyplývá, že dobrá víra se nepochybně hodnotí také s přihlédnutím k jednání účastníka, které vydání přezkoumávaného jednání předcházelo, a to z pohledu, zda se jím na vydání nezákonného rozhodnutí mohl podílet. Současně je třeba mít na paměti, že *„[v]edle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného*

zdraví, a to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění stavby či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá. V ostatních případech však není možno na stavebníka přenášet povinnosti orgánů státní správy. U stavebníků lze předpokládat přirozenou míru nejistoty ohledně souladu jejich záměrů s podrobnou právní regulací. Posouzení souladu záměru stavebníka se zákonnými požadavky je v první řadě úkolem správních orgánů, které k tomu mají disponovat takovým personálním a odborným zázemím, aby jej zevrubně posoudily a v případě rozporu s právními předpisy patřičně reagovaly.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36; shodně ze dne 31. 10. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141).

40. Pokud jde o další důvod, v němž žalobkyně spatřovala porušení zásady dvojinstančnosti a překvapivost napadeného rozhodnutí, soud její argumentaci neshledal důvodnou. Krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl, proč považuje rozhodnutí III za nezákonné. Tyto závěry byly žalovaným k odvolání žalobkyně přezkoumány, přičemž žalovaný argumentaci krajského úřadu doplnil o další důvod, proč je třeba považovat přezkoumávané rozhodnutí III za vadné pro nepřezkoumatelnost. Nešlo o situaci, kdy by byly důvody pro zrušení rozhodnutí III žalovaným zcela nahrazeny, či teprve v odvolacím řízení nově formulovány, jako tomu bylo v případě naplnění zákonné podmínky dle § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Postup žalovaného v podobě doplnění dalšího dílčího důvodu, pro které je rozhodnutí III třeba považovat za nezákonné, lze akceptovat, žalobkyni nebyla odňata instance, vůči dovozené nezákonnosti rozhodnutí III mohla uplatnit v odvolání obranu.
41. Shora identifikované vady v postupu žalovaného nebrání soudu vypořádat se s námitkou, že zjištěná vada, v níž krajský úřad spatřoval nezákonnost, nemohla být důvodem provedení přezkumného řízení.
42. V obecné rovině lze žalobkyni přisvědčit v tom směru, že v přezkumném řízení je zkoumán soulad správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. A to jak s předpisy hmotného práva, tak procesními předpisy, s tím, že dle § 96 odst. 2 věta druhá správního řádu se nepřihlíží k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost. Žalobkyně má tedy pravdu, namítá-li, že věcná správnost správního rozhodnutí se v přezkumném řízení neposuzuje (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009-162).
43. Nosné důvody, v nichž správní orgány spatřovaly rozpor rozhodnutí III s právními předpisy, stojí. Rovněž soud má za to, že změnu rozhodnutí I a rozhodnutí II učiněnou v podobě změny podmínek rekultivace a schválení nového plánu rekultivace vypracovaného Ing. arch. Ondřejem Novosadem, nelze považovat za pouhou věcnou nesprávnost při aplikaci správního uvážení ohledně způsobu rekultivace v rámci postupu, který orgánu ochrany ZPF umožňuje § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF.
44. Soud považuje za vhodné stručně shrnout právní úpravu udělení souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF. Podmínky pro udělení souhlasu jsou obsaženy v § 9 zákona o ochraně ZPF. Odst. 2 uvedeného ustanovení definuje případy, kdy takový souhlas není vyžadován. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení lze půdu ze ZPF odejmout trvale nebo dočasně. Dočasně lze půdu odejmout jen v případě, že po ukončení účelu jejího odnětí bude dotčená plocha rekultivována podle schváleného plánu rekultivace tak, aby mohla být vrácena do zemědělského půdního fondu. Z § 15 odst. 1 písm. a) vyhlášky č 271/2019 Sb., o stanovení postupů k zajištění ochrany zemědělského půdního fondu, vyplývá povinnost

oprávněného ze souhlasu s odnětím půdy ze ZPF provést rekultivaci po ukončení nezemědělského využití zemědělské půdy tak, že na dotčených pozemcích musí být odstraněny veškeré hmotné zbytky po nezemědělské činnosti.

45. Z § 10 odst. 1 a § 21 zákona o ochraně ZPF vyplývá, že souhlas k odnětí půdy ze ZPF vydaný podle § 9 odst. 8, může být vydán formou závazného stanoviska, jde-li o záměr vyžadující povolení podle zvláštních právních předpisů. Potom je souhlas závaznou součástí rozhodnutí, která budou ve věci vydána podle zvláštních předpisů. Žadatel je povinen plnit podmínky v něm stanovené ode dne, kdy tato rozhodnutí nabyla právní moci, popřípadě ve lhůtách v nich určených. Platnost vydaného souhlasu je totožná s platností těchto rozhodnutí a prodlužuje se současně s prodloužením jejich platnosti podle zvláštních předpisů. Rozhodnutí o souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF se vydává tehdy, nevyžaduje-li záměr povolení podle jiného právního předpisu.
46. Dle § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, na jehož podkladě bylo vydáno rozhodnutí III, platilo, že orgán ochrany ZPF, který vydal souhlas k odnětí půdy, může na návrh žadatele změnit podmínky a další skutečnosti v něm stanovené při řízení o změně rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů. Orgán ochrany ZPF může na návrh osoby podle odst. 1 změnit pravomocné rozhodnutí o souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu ([§ 21](#)), jestliže se změnily podmínky rozhodné pro obsah souhlasu. Změna režimu dočasného odnětí na trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF je možná a lze ji dovodit z § 11b odst. 4 zákona o ochraně ZPF.
47. Z uvedeného vyplývá, že Magistrát města Liberec byl na základě § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF oprávněn k žádosti žalobkyně změnit podmínky a skutečnosti uvedené v rozhodnutích I a II, a to včetně podmínek pro provedení rekultivace, jejichž stanovení je nedílnou součástí souhlasu s dočasným odnětím půdy ze ZPF, jak lze dovodit z § 9 odst. 3, odst. 6 písm. d) a odst. 8 písm. c) zákona o ochraně ZPF. Ve shodě s krajským úřadem a žalovaným má však soud za to, že v případě změny předchozích souhlasů učiněné rozhodnutím III, a to konkrétně v podobě schválení nového plánu rekultivace Ing. arch. Ondřeje Novosada, jde ve své podstatě o obcházení zákonných podmínek pro udělení souhlasu s trvalým odnětím půdy ze ZPF. Nově schválený plán rekultivace totiž její technickou část popisuje tak, že bude spočívat v remodelaci veškerých dočasně uložených zemin a ornice. Pokud nezemědělská činnost, pro kterou byly souhlasy s dočasným odnětím půdy na části předmětných pozemků vysloveny, spočívala v deponii výkopové zeminy a ornice v souvislosti s realizací areálu Agrotechnology park a nový plán rekultivace naopak počítal s ponecháním veškerých materiálů na dotčených pozemcích, nelze hovořit o ukončení nezemědělské činnosti, pro kterou byly souhlasy s dočasným odnětím vysloveny. Žalovaný příhodně zmiňoval § 15 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 271/2019 Sb., který počítá s uvedením pozemků do původního stavu a odstranění hmotných zbytků nezemědělské činnosti, tj. v daném případě odstranění deponované výkopové zeminy a ornice. A současně upozornil na to, že navážené zeminy obsahovaly odpady a kvalita půdy nebyla kontrolována. Tyto skutečnosti přitom vyplývají ze spisu vedeného v souvislosti s vydáním rozhodnutí II, kdy důvodem podání žádosti o udělení souhlasu s dočasným odnětím půdy ze ZPF na další části předmětných pozemků bylo zjištění o neoprávněném záboru ZPF navážkou zeminy s příměsí odpadů.
48. Žalobkyně má pravdu, pokud uvádí, že zásady ochrany dle § 4 zákona o ochraně ZPF jsou pojaty obecně a zákon závazným způsobem nepředurčuje, jakým způsobem rekultivace být veřejný zájem na ochraně ZPF naplněn. Orgán ochrany ZPF v případě udělení souhlasu

s odnětím zemědělské půdy ze ZPF, stejně jako při změně stanovených podmínek a skutečností v něm uvedených, disponuje do jisté míry správním uvážením. To ale ještě neznamená, že v rámci změny podmínek uděleného souhlasu dle § 10 odst. 2 zákona o ZPF nelze vydat nezákonné rozhodnutí, resp. že by se v případě pochybení vždy muselo jednat jen o věcně nesprávné věcné řešení ochrany ZPF.

49. Sama žalobkyně v uplatněném žalobním bodu vzala na vědomí, že připuštění jiné formy uložení hmot na zemědělské půdě a rezignace na ochranu ZPF ze strany Magistrátu města Liberec při vydání rozhodnutí III bylo hlavním důvodem pro závěr o jeho nezákonnosti, nikoli však jediným. Další důvod, v němž oba správní orgány shodně spatřovaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí III, žalobkyně konkrétně nerozporovala. Šlo přitom o zásadní důvod vnitřní rozpornosti rozhodnutí, totiž o rozpor v celkové ploše, v níž bylo žádáno o změnu předchozích souhlasů s dočasným odnětím (9.449 m²), a ploše, jíž se změnové rozhodnutí prostřednictvím schválení rekultivačního plánu Ing. arch. Ondřeje Novotného fakticky dotklo (8.226 m²).

VII. Závěr a náklady řízení

14. Vzhledem k tomu, že námitky žalobkyně byly zčásti důvodné, zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
15. Soud využil možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť vada, kterou toto rozhodnutí trpělo, nebylo možné odstranit žalovaným v odvolacím řízení.
16. Ve věci soud rozhodl, aniž nařídil, jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
17. V dalším řízení jsou správního orgány vysloveným právním názorem soudu vázány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude na krajském úřadu, aby znovu zvážil, zda jsou dány podmínky pro přezkumné řízení, zejména se znovu zabýval posouzením věci též z pohledu dobré víry žalobkyně v práva nabytá na základě pravomocného rozhodnutí III a přiměřenosti zrušení tohoto rozhodnutí ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Ve zkráceném přezkumném řízení bude moci rozhodnout pouze tehdy, pokud veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, a to provedení tzv. testu dobré víry budou zřejmé ze spisového materiálu shromážděného v souvislosti s vydáním přezkoumávaného rozhodnutí III, tedy bez doplnění dokazování.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. V souzeném případě byla úspěšná žalobkyně, proto jí soud proti žalovanému přiznal na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, dle příslušných položek sazebníku soudních poplatků, a odměnou právního zástupce – advokáta za 2 úkony právní služby ve výši 9 240 Kč [2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (2 paušály po 450 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 4 advokátního tarifu), celkem 10 140 Kč. A dále byly náklady řízení v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. tvořeny částkou 2 129 Kč odpovídající DPH z odměny za

zastupování ve výši 21 %. Soud nepřiznal odměnu a náhradu hotových nákladů v souvislosti s právním úkonem spočívajícím v podání repliky, neboť tyto náklady nepovažoval za účelně vynaložené. Jednalo se sice o reakci na vyjádření žalovaného, ale šlo o podání stručné, jehož obsahem bylo hrnutí předchozích žalobních námitek, nikoli argumentace nová. Celkem náhrada nákladů řízení činí 16 269 Kč a soud žalovanému uložil, aby ji zaplatil žalobkyni k rukám jejího právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 24. listopadu 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu